

Kapitola 1

PÄŤ CELEBRÍT, S KTORÝMI BY SOM SA BEZ MIHNUTIA OKA VYSPALA:

1. Richard Branson
2. Tobey Maguire
3. Edward Norton
4. Jake Gyllenhaal (správne?)
5. Ten chlapík s tmavými vlasmi a slnečnými okuliarmi, ktorého som videla v Java Daze vtedy s M a o ktorom viem, že je slávny, len si nespomínam, v čom som ho videla hrať.

O k, môj zoznam sa asi nezhoduje s tým vašim. Zrejme si hovoríte: „Čo majú znamenať tie staré vykopávky?“ či „Richard aký?“ alebo „A čo taký Justin Timberlake?“ a možno iba strohé: „Fúúúj!“ No, technicky vzaté, som ešte panna, čiže ten zoznam je aj tak iba čisto hypotetický. Moja najlepšia kamoška M si myslí, že ten môj úlet s Richardom Bransonom je chorý. Hovorí, že mi preskočilo a dušuje sa, že odkedy od nás odišiel môj otec, som prípad pre Freuda. Podľa mňa však M berie tie naše hodiny psychológie príliš vážne.

Moji rodičia sa rozviedli, keď som mala dvanásť. Vedela som, že ich manželstvo skončilo, keď otec vo dverách zamrmlal čosi o tom, že potrebuje zistiť, kto vlastne je, a odišiel. Prisahám, že bol ako Burt Reynolds v *Hriešnych nociach*. Kiežby som vám

mohla povedať, že mi chýba, ale pravda je taká, že jeho odchod ma až tak nemrzelo. To bolo pred piatimi rokmi a dnes, keď mám sedemnásť a pol, môžem s čistým svedomím vyhlásiť, že jediný rozdiel je v tom, že teraz sme istým spôsobom chudobní, kým predtým sme mali všetko. Naozaj, to je jediné. Občas je to fakt nafigu, ale väčšinu času to stojí za to. Aspoň už doma nikto nevykrikuje uprostred noci. Nie je nič horšie, ako žiť v dome, kde po sebe ľudia vrieskajú.

Z útleho detstva si toho veľa nepamätám. Predpokladám, že som bola obyčajné kalifornské decko. Jeden deň som bola ako čert a druhý deň som sa viezla na Matterhorn v Disneylande. Chcela som iba chodiť do školy, stretávať sa s kamarátmi, jazdiť na svojej kobyлке, maškrtiť a zostávať hore aj po večierke. To boli moje ciele. O niekoľko rokov, vtedy som už bola o čosi staršia, som sa vždy, keď sa ozval krik, iba zavrtala do perín. Sestra prisahá, že to bývalo naozaj pekné, šťastné manželstvo, ako vystrihnuté z kanála Nickelodeon. Ja si však na nič také nespomínam. Je o osem rokov staršia ako ja, takže podľa mňa všetko to šťastie prežívali ešte skôr, ako som sa narodila. Vždy som bola presvedčená o tom, že som produkt sexu na uzmiernenie.

Mať rozvedených rodičov nie je až také zlé. Ak vyrastáte v Orange County, až vtedy prestanete vytrčať z davu. Takmer všetci tu majú rozvedených rodičov, a tí čo nie, sú totálni outsideri. Ľudia tu asi nikdy nedospeli. Väčšina matiek mojich priateľiek chodí na jogu a požíčiava si trendové oblečenie od svojich dcér, a ich otcovia nás zasa príliš zaujato sledujú, keď plávame v bazéne. Akoby prežívali nikdy nekončiacu krízu stredného veku. Rodičia sú tu ako tínedžeri s kreditnými kartami bez večierky a samotná Kalifornia je ako stredná škola, ktorú nikto nedokončí. Nekecám.

Tak či onak, vrátim sa k tomu „úletu s Bransonom“. Nie je to taký problém, ako tvrdí M. Nie som ním posadnutá. Iba sa mi páči, obdivujem ho a áno, myslím si, že je sexi. Veď koho by som si mala dať na ten zoznam? *NSYNC? Backstreet Boys? Sorry, ale tento prefabrikovaný, na tínedžerov cielený odpad nežeriem. Tí

chalani sú ako zo škatuľky s pečiatkou od Mattela na zadku. Hádam mám vyvinutejšiu, vyzretejšiu a vycibrenejšiu vkus ako toto, ale M ma presvedča, že trpím ocinkovským komplexom.

Všetko sa to začalo minulý rok, keď sme s M šmejdili v jednom sekáči v Los Feliz (to je v L. A.). M sa v skúšobnej kabínke snažila nasúkať do starých ošúchaných levisiek, a ja som zaháňala nudu, keď som si všimla knihu s názvom *Losing My Virginity*, vystavenú na otrasnom zelenom stolčeku. V presvedčení, že ide o akúsi príručku s návodom ako prísť o panenstvo, som ju rýchlo vzala a začítala sa. V polovici prvého odseku som si však uvedomila, že ide iba o šikovnú slovnú hračku. Bola to autobiografia Richarda Bransona.

Niežeby som o ňom ešte nepočula, myslím, že účinkoval aj v jednej časti *Priateľov* alebo čo, ale kým som neobjavila tú knihu, nikdy som o ňom nepremýšľala. M sa medzitým rozhodla, že si tie džínsy nekúpi, ja som však z obchodu odišla s knihou a prečítala som ju za jednu či dve noci. Dnes by sa dalo povedať, že som odborníčka na Bransona. Mohli by ste sa ma spýtať hocičo o Virgin Records či o Virgin Airlines a ja by som poznala odpoveď. Viem, že to znie trochu divne, ale neviem si pomôcť. Keď on je taký *kú!* Ved' v škole mal otrasné známky (ako ja), tak z nej odišiel a stal sa obchodníkom. A aj napriek tomu, že teraz je z neho miliardár, nie je to nejaký nudný biznismen, ktorého zaujíma iba práca. Ved' ak ho práve nezamestnáva spravovanie vlastného impéria Virgin, lieta po svete v teplovzdušnom balóne alebo si užíva na *svojom súkromnom* ostrove Virgin Island so svojimi hviezdnyimi rockovými priateľmi! A všetko to má zorganizované vďaka tomu, že si každý deň spisuje zoznamy (tak ako ja) a navyše je absolútne sexi! (Teda na starého chlapa.)

Ešte jedna poznámka k Richardovi Bransonovi, kým nezabudnem. Musím uviesť, že ho nezbožňujem preto, lebo patrí k najbohatším a najslávnejším mužom Anglicka. Až taká povrchná nie som. Zbožňujem ho preto, lebo má odvahu, slobodu a predstavivosť urobiť všetko, čo len chce a to mi príde strašne sexi. Možno preto, že občas sa cítim ako vo väzení.

Takže som rojko, a priznávam, niekedy s tým mám problém. Len ťažko sa dokážem sústrediť na nezáživné záležitosti ako ekonómia a všetky tie povinné predmety pre študentov posledného ročníka. Kedysi som si myslela, že trpím poruchou pozornosti. Teda asi pol roka som mala vážne obavy, až kým som sa jedného dňa neodhodlala a neobjednala sa u svojej školskej poradkyne. Po čomsi, čo pripomínalo testovanie, počas ktorého som sa snažila plne sústrediť na to, čo krúžkujem, mi povedala, že som ok. Som iba extrémne nedisciplinovaná, to je všetko. A ešte dodala, že ak si nezlepším známky, je dosť možné, že v živote nič nedosiahnem. Ale to je jedno, hlavne sa mi ulavilo, že od nej neodchádzam s receptom na antidepresíva.

K mojím najobľúbenejším činnostiam patrí fantazírovanie o mne a Richardovi Bransonovi v Paríži. To, že som v Paríži ešte nikdy nebola neznamená, že o tom nemôžem snívať. Takže niekedy, počas dlhej a nudnej hodiny dejepisu, len tak sedím v lavici s pohľadom upretým na tabuľu, aby si učiteľ myslel, že počúvam. Dokonca z času na čas súhlasne prikývнем a čosi načmáram na papier, takže to vyzerá, akoby som naozaj nasávala vedomosti, pričom si predstavujem, ako sedím v kaviarni obchodného domu Virgin Megastore v Paríži.

Sedím vzadu za malým stolčekom, na sebe mám úžasne zvodné čierne koktejľky, remienkové sandálky na vysokých opätkoch a čierne slnečné okuliare od Gucciho, ktoré sú totálne „de rigueur en Paris“. Zľahka popijam šampanské, uštipávam si z lososového burgra a čítam si týždenník Paris Match, keď dnu vojde Richard Branson. Zdvihnem hlavu, naše pohľady sa stretnú...

Pravda je však taká, že momentálne to mám do Paríža dosť ďaleko. Som v škole, stojím pred svojou sračkovozelenou skrinkou a zostávajú mi presne tri minúty do stretnutia s matkou na obedňajšom sedení u našej školskej poradkyne pani Grossevej. Pani Grossevá chce, aby sme sa všetky tri stretli a prediskutovali moje „akademické ciele“. Presne tieto slová použila, takže uvažujem, či by som jej nemala prezradiť, že vlastne žiadne ciele nemám.

Moja mama je dosť na nervy z toho, že si musela vziať voľno z práce len preto, že ja som to domrvila. Viem to, pretože ani nechcela, aby som ju počkala na parkovisku a šla tam spolu s ňou. Dnes ráno, keď som odchádzala do školy, sa na mňa iba pozrela tým pohľadom naznačujúcim, že je „takto blízko“ k tomu, aby to so mnou úplne vzdala, a povedala: „Uvidíme sa cez obed u poradkyne, Alex.“ Potom zdvihla šálku kávy a pohľad uprela na dôvod jej predchádzajúceho sklamaní zo mňa – červený kruh uprostred kuchynského stola, výsledok rozliateho laku na nechty v odtieni *Čerešňa v snehu* od Revlonu.

Zabuchnem dverka na skrinke a zamierim ku kanceláriám. Keď prechádzam popri parkovisku pre študentov, na okamih mi prebleskne hlavou myšlienka na útek, hoci viem, že to nejde. Tak si poviem, že vojdem dnu, sadnem si a nechám hovoriť dospelych, pričom ja budem iba prikyvovať hlavou, lebo tomu sa vždy pripisuje oveľa väčší význam, než si to zasluhuje a raz-dva bude po tom.

Keď vchádzam do budovy, vidím svoju matku. Letmo na ňu vrhnem nervóznym pohľadom a kráčam za ňou dnu. Ani sme sa na seba neusmiali, ani sa neobjali, ani len nepozdravili. Veď si nejdem zrovna prevziať nejakú cenu alebo čo.

Po príchode do kancelárie tam stojím celá nervózna a sledujem, ako si matka s poradkyňou podávajú ruky a predstavujú sa. Pani Grossová pozdraví a ukáže na dve kreslá oproti jej stolu. Kým si sadám a obzerám sa okolo, v duchu si nadávam, že som dovolila, aby to zašlo až sem.

Je to klasická kancelária školského poradcu. Poznáte to, choro vyzerajúca rastlina v kúte, diplomy z univerzity v pozlátých rámkoch na stenách a obsedantno-kompulzívny pracovný stôl akože z orechového dreva, na ktorom stojí fotka čohosi, čo vyzerá byť veľmi šťastná, hoci čudesne štylizovaná rodinka.

Pani Grossová prejde ku kartotéke a ja sledujem, ako svižne prepletá prstami po množstve papierových fasciklov, až kým

nenarazí na jeden veľký a prepchatý, ktorý vyberie oboma rukami a pedantne ho uloží do prostriedku stola. Je na ňom moje meno. Leží medzi nami ťažko a zlovestne a ja z neho nedokážem odtrhnúť zrak. Premýšlam, čo všetko som doteraz asi napáchala, keď som zaplnila takéto fascikel. Vždy som si myslela, že moje pôsobenie na strednej škole sa ničím nevymyká z normálu.

Začne v tom fascikli listovať a v skratke nás oboznamovať s celou mojou akademickou kariérou. Cítim sa, ako keď vám pred smrťou prebleskne pred očami celý život. Zo začiatku je to dobré.

„No, som si istá, že situáciu poznáte,“ začne, kým sa fiľkasto nalakovanými nechtami prehrabáva v kope papierov. „Alex si udržiavala priemer áčkarky dokonca aj pri náročnom rozvrhu plnom hodín pre pokročilých a viacerých mimoškolských aktivitách, akými boli plnenie funkcie zástupkyne predsedníčky v deviatej triede, predsedníčky triedy v desiatej triede, kráľovnej absolventov, členky klubu francúzštiny...“

Blá, blá, blá. Takmer nespoznávam tú prehnane ambicióznu osobu, ktorú tak ospevuje.

„Lenže v poslednom čase,“ pokračuje, „som zaregistrovala znepokojujúci trend.“

Moja matka sa nakloní bližšie, ja sa však ďalej krčím v kresle a zízam na ortopedické topánky pani Grossovej, ktoré jej vykúkajú spod stola.

„Alexine známky sa alarmujúco zhoršujú. Počas minulého ročníka sklzli z áčok na céčka. Minulý semester mala céčka a déčka a obávam sa, že jej súčasné priebežné výsledky sú oveľa, oveľa horšie.“ Pohľadom preletí zopár papierov a pokrúti hlavou. „Navyše, neviem o tom, že by sa momentálne angažovala v nejakých školou schvaľovaných mimoškolských krúžkoch.“ Zloží si okuliare a pošúcha si koreň nosa na mieste, kde jej po nich zostal ružový prúžok, potom si ich znovu založí a pokračuje. „Pre dramatický pokles jej študijného priemeru, nedostatok angažovanosti a problematickú dochádzku, Alex už nespĺňa podmienky pre získanie žiadneho štipendia, o ktoré sa usilovala.“ Pohľa-

dom preskakuje z matky na mňa, aby sa uistila, že plne chápeme vážnosť tohto všetkého. Zosuniem sa ešte nižšie do kresla a cítim, že mama sa na mňa odmieta čo i len pozrieť.

„Ale išlo jej to tak dobre! Prečo som na to nebola upozornená skôr?“ spýta sa mama, a presunie tak zodpovednosť na školu, hoci v skutočnosti nejaví záujem o moje hodnotenie už viac ako rok.

Pani Grossová si odkašle a namietne: „Nuž, hodnotenia posielame študentom domov každý štvrtrok, tak som predpokládala, že viete o Alexiných známkach.“ Prstami začne bubnovať po stohu papierov. Teraz je to moja matka, kto je v rozpakoch.

„Obávam sa, že Alex riskuje, že takto znehodnotí všetky svoje doterajšie úspechy,“ pokračuje pani Grossová, zatiaľ čo zarovnáva rohy dokumentov vo fascikli. „Musíte pochopiť, že prvých dva a pol roka nestačí. Je nevyhnutné, aby dala svoje študijné výsledky opäť do poriadku. Na štipendium môže zabudnúť. A aj na univerzitu, ak okamžite nedôjde k viditeľnému zlepšeniu známok.“ Urobí krátku pauzu a potom sa pozrie priamo na mňa. „Bojím sa, že ak sa budú tvoje známky ďalej zhoršovať, hrozí ti, že v poslednom ročníku prepadneš a štúdium neukončíš so svojimi spolužiakmi.“

Cítim, ako na mňa obe hľadia a čakajú na moju reakciu. Ja si však len oviniem ruky okolo pásu a urobím sa tak ešte menšou a menej viditeľnou. Aj keď som počula, čo vravela, naďalej upieram zrak do podlahy. Odmietam reagovať, lebo to nemôže byť pravda. Iba sa ma snaží vystrašiť a to jej teda nedovolím.

Počujem, ako sa pani Grossová zhlboka nadýchne a vyhlási: „Neviem, ako to mám povedať a nechcem preháňať, ale Alexine správanie, zhoršujúce sa známky a nedostatočný záujem o školské aktivity, to všetko poukazuje na zneužívanie omamných látok.“

„Ale, ja som drogy nikdy nebrala!“ vykriknem. Môj úmysel prečkať to pokojne a bez slova mi úplne vyfučal z hlavy. Vyskočím z kresla a postavím sa tvárou v tvár pani Grossovej. Jednoducho nedokážem nereagovať na jej slová. „Pozrite sa, možno

sa angažujem menej, alebo čo. Možno sa už tak nesnažím. Ale drogy neberiem, ani som nikdy nebrala! Nemôžem uveriť, že mi hovoríte niečo také!“

Stojím pred ňou zúrivo a zúfalá, ale ona iba tak sedí a pokojne na mňa pozerá. Vtedy si uvedomím, že mi neverí. Že už si o mne vytvorila mienku. Ako mám vysvetliť tejto zrelej žene v ortopedických topánkach, s rodinnou fotografiou od Searsa, ktorá miluje učebnice, že drogy neberiem, lebo nemôžem nad sebou stratiť kontrolu? Lebo žijem v takom zmätku, že ak sa prestanem ovládať a skončím v sanitke či v policajnom aute, nenájde sa nikto, kto by ma priviedol späť do bezpečia? Moja rodina nie je finančne ani emočne vybavená na to, aby zvládla takúto krízu. Jediné bezpečné miesto je to, ktoré si vytvorím sama.

Opäť klesnem do kresla, prekrížim si nohy, zahľadím sa na špinavý flak na dlážke a od nervozity si začnem splietať svoje dlhé hnedé vlasy do vrkoča.

„Pani Grossová,“ ohradí sa moja matka, „uistujem vás, že Alex nemá problém s drogami.“ Vrávi to s veľmi dôrazným tónom v hlase. Za taký tón zvykli mňa a moju sestru karhať (poznáte to: „Nehovor so mnou takým tónom, slečinka!“). „Čo sa týka jej známkok, dám si na to väčší pozor a dohliadnem, aby si ich zlepšila.“ Potom pokýva hlavou a pozrie na svoje hodinky. Netrpezlivo začne nohou klopkat po zošúchaných dlaždiciach.

Pani Grossová preskočí pohľadom z matky na mňa, potom sa oprie o operadlo stoličky a zvesí ramená akoby v náznaku porážky. Kiežby som to nebola videla, lebo teraz sa cítim ešte horšie.

„V poriadku, Alex,“ povie. „Chcem vidieť okamžité zlepšenie. A dovoľ, aby som ti znovu pripomenula, že čo sa týka univerzít, toto je veľmi kritický čas. Musíš mať plán, čo chceš dosiahnuť.“

Jediné, čo chcem v tejto chvíli dosiahnuť, je *zmiznúť*. Tak iba prikývnem, aby si myslela, že už vyvodzujem dôsledky voči svojej polutovaniahodnej existencii, a nasledujem svoju matku von.

Deň sa mi zdá akýsi jasnejší, ale možno je to tým, že v kancelárii vyzeralo všetko tak temne. Kráčam za mamou, idem sa

zabiť v topánkach na vysokej platforme, len aby som udržala krok s jej svižne cupotajúcimi opätkami a dúfam, že zastane, otočí sa a niečo mi povie. Niečo pozitívne, aby som vedela, že sme stále v pohode.

Keď však prídeme na parkovisko, ozve sa zvonenie a ona bez toho, aby sa otočila, zakričí ponad plece: „Alex, utekaj na ďalšiu hodinu. Nesmieš meškať. Porozprávame sa neskôr.“

Takže sa zastavím a sledujem, ako sa prediera cez dav študentov, až kým mi úplne nezmizne z dohľadu.